

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1890.

7. zvezek.

Razni odpustki v mesecu sušcu in malem travnu.

Udje tretjega reda imajo popolni odpustek: keder imajo mesečni shod; enkrat v mesecu, keder komu drago; na praznik sv. Jožefa in na veliko nedeljo z vesoljno odvezo; veliki četrtek in na veliko moč je rimska štacija s popolnim odpustom.

Udje škapulirske bratovščine: na sv. Jožefa, Marijino oznanjenje, veliki četrtek, veliko nedeljo in tretjo nedeljo po veliki noči ali pa mej tem tjdnom.

Udje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa: ko imajo mesečno skupščino, ko deržijo mesečno uro, prvi četrtek in prvi petek v mesecu in še enkrat katerikoli dan v mesecu, 19. in 25. sušca, 4. in 5. aprilja.

Udje bratovščine presv. Serca Jezusovega: prvi petek ali pa prvo nedeljo v mesecu, 19. in 25. sušca, veliki četrtek in veliko noč.

Udje roženkranske bratovščine: prvo nedeljo v mesecu, dva petka v postu, na praznik Marijinega oznanjenja, Marije sedem žalosti, veliko noč in tretjo nedeljo v aprilju.

Udje živega rožnega venca: tretjo nedeljo v mesecu, na praznik Marijinega oznanjenja, Marije sedem žalosti in veliko noč.

V frančiškanskih cerkvah je popolni odpustek za vse verne,

ki se spovejo, obhajajo in kako frančiškansko cerkev obiščejo te le dneve: 5. sušca: sveti Janez Jožef, spoznavavec 1. reda sv. Frančiška, 6. sušca: sveta Koleta, in 9. sušca: sveta Katarina iz Bononije, obe devici 2. reda sv. Frančiška; 3. aprilja: svetí Benedikt Černi, spoznavavec 1. reda.

— A. —

Bolečine, ketere je terpela duša Jezusova v britkem terpljenju.

(Po Skupoliju)

Neka pobožna duša je večkrat se solznimi očmi prosila Jezusa, naj bi ji blagovolil razodeti bolečine, ketere je občutil na duši v svojem grenkem terpljenju. Jezus njene prošnje ni precej vslišal, ali videč njeno vnetost in ljubezen jej razodene sledečih osem bolečin, ketere so prebadale njegovo dušo, tako-le:

„Vedi, ljuba hči, da je najperva in najhujša bolečina moje duše bila misel na neizmerno število duš, udov mojega telesa, ketere sem videl v duhu, da se bodo pogubile in za vekoma od mene odtergale, akoravuo sem imel preliti vso svojo neprecenjeno kri za nje. Ti veš dobro, da se od mene oterga, gđor smertno greši, in glej bolečino, katero je vže naprej občutila moja duša za vse smertne grehe, s katerimi sem prevedel, da me bodo odrešeni ljudje razžalili. Pri tem pomisli, koliko so terpeli neki marterniki na natezalki, tistem orodju, kjer so jim vezali noge in roke ter jih na vse strani natezavali. O strašne bolečine! Ali vedi, da so moje bile hujše, ker marternike niso v obče toliko tergali, da bi jim bili ude odtergali, ali pri meni se je to zgodilo v duhu tolikokrat, kolikerkrat sem prevedel, da se bodo grešniki od mene razdelili. Zdaj pa pomisli število grešnikov in grehov, ter skleni, kako neizmerna je bila moja bolečina. Ali to še ne bi bilo tako strašno, ako se ne bi bila pridružila misel, da bodo ti udje od mene ločeni za vekomaj, brez upanja, da bi se še z menoj združili. Videl sem v duhu, kako bodo goreli v peklenškem ognju in to njih terpljenje mi je delalo željo vmreti stokrat in stokrat, samo, ako bi se na ta način z menoj zopet združile. Vedi, draga hči, da pogubljeni, največ terpijo, ker niso združeni z menoj,

ker so udje odsekani od telesa, in da bi želeli terpeti vse najhujše bolečine, samo da bi mogli upati kedaj z menoj se združiti; ali tega ne bode nigdar.“ Rečena pobožna duša, slišavši Jezusa tako govorečega, je občutila strašno žalost. Pri vsem tem vpraša s ponižnostjo in priprostostjo Jezusa, naj ji pove, je li res ali ne, kar je večkrat slišala praviti, namreč da je On občutil takrat vse bolečine, ketere so terpeli in se bodo terpeli vsi pogubljeni. Na to jej Jezus odgovori: „Teh bolečin nisem občutil, ker pogubljeni so mrtvi udje. Da to razumeš, naj ti služi sledeči primer: Ako bi tebi odrezali roko ali nogo, dokler bi ti rezali bi občutila neizrečene bolečine, ali potem, ako bi vergli te ude celò na ogenj, ne bi ti občutila zaradi tega obene bolečine; se ve da bi ti bilo žal da tvoj ud, akoravno mrtev, ker bo od tebe za zmirom ločen. Glej, tako se je tudi pri meni zgodilo. Misel na čas ko so se imele duše od mene odtergati, in dokler sem imel upanje da se bodo pred smertjo zmenoj združile, je bila strašna, in grozne moje bolečine, ali njihovo terpljenje po smerti mi ni kar nič škodilo, ker takrat postanejo pogubljene duše, mrtvi udje, vsmrajeni, k večnemu ognju obsojeni. Da mi je bilo venderle žal, je res, ali to samo zato, ker sem videl, kako bodo peklenske zveri grizle moje ude s toliko večjo slastjo, ker so bili udje včlovečenega Boga.

Druga bolečina moje duše, so bili grehi izvoljenih. Vedi, moja hči, da sem previdevši njih grehe terpel strašne bolečine. To veš, da se žalost meri z ljubeznijo. No moja ljubezen do izvoljenih veš dobro da je večna, in oh, to ljubezen so mi imeli plačati z nehvaležnostjo! Vsakikrat ko so se imeli od mene odtergati sè smertnim grehom, sem občutil neizrečene bolečine. To mnogokratno odterganje mi je napravilo občutek zatajevanj vsih spokornikov, skušnjav vsih skušanih, bolezní vsih bolnikov, bičanje, zasramovanje i. t. d. njihovo. Zdaj pa pomisli število in versto izvoljenih od početka do konca sveta, in glej, vse njihovo terpljenje skupaj ni nič proti bolečini, katero je občutilo moje serce zaradi njih grehov. Ali previdevši njih grehe, sem tudi previdel njih terpljenje v vicah. Oh koliko sem zato terpel! Zaverženi po smerti postanejo popolnoma odtergani udje, ali izvoljeni akoravno v vicah so venderle z menoj združeni. Zdaj pa primeri bolečino, katero občutiš zaradi uda popolnoma odrezanega in uda le na pol odsekanega od tvojega telesa. Oh strašni razloček!“ Pri teh besedah skoraj omedli pobožna duša. „O greh, greh, kako

si strašan! Oh koliko britkost si napravil mojemu Zveličarju! O moja neizmerna Dobrota, koliko bolečin sem ti bila kriva, ako sem v številu zaverženih ali izvoljenih! Ako bi bila vedela pred, da te greh toliko tare, oh kako bi se bila varovala vsacega in najmanjega pregreška. Ali kaj govorim, o moj Jezus, saj bi te bila, ako ne bi bil deržal svoje desnice nad menoj, še hujše izdala in ti še bolj strašne britkosti napravila. O stoj mi vedno na strani, ker drugače bo slabo za me.“

Tretja bolečina moje duše je bilo terpljenje moje matere Marije. O moja hči, kako naj ti popišem grenko bolečino, s katero je bilo napolnjeno moje serce zaradi britkega terpljenja moje matere, ketere serce je bilo zarad mene sè sulicami presunjeno? Oh kako se je stiskalo moje serce, videč kraljico nebes in zemlje spreobrnjeno v kraljico marternikov! Oh kako je medlela moja duša, videč svojo mater v neizmernih britkosti. Marija je najljubezniviša mati, jaz najljubezniviši sin, in zato pomisli, v kakem morju žalosti je plavala moja britka duša, videč kako strašno terpi moja mati! Njeno terpljenje je prekosilo terpljenje vseh stvari, zato je tudi zdaj nad vse povzdignjena. Nje ga ni bilo podobnega v terpljenju, zato jej tudi ni nihče podoben v slavi. Sicer pa, akoravno je bila volja mojega Očeta nebeškega, da moja mati doprinese k odkupljenju človeškega rodu, sem venderle želel da bi njeno terpljenje na me prešlo. Ali moje želje se niso izpolnile in zato, oh, kako sem bil žalosten! O, ke bi bila vslišana moja želja, bi bil občutil tolažbo, da je moja mati prosta vsacega terpljenja, ali nisem bil vslišan.“ Pri teh besedah je serce pokalo od žalosti pobožni duši. Se vso silo je le sledeče besede stokala: Oh mati božja! ne, ne, temuč mati žalostna, mati polna britkosti! Oh Jezus, ti si sin žalosti, Marija pa mati žalosti. Jenjaj o tem govoriti, ker ne morem prenašati.

Četerto bolečino je napravila moji duši moja ljubeznjiva učenka sv. Marija Magdalena. Da vsaj nekoliko razumeš to bolečino moje duše zaradi njene britkosti v mojem terpljenju, pomisli na ljubezen katero je do mene imela. Ali te ljubezni ne more razumeti, gdor ni poskušal, kaj je čista, duhovna ljubezen mej dušo in Bogom. Srečen, gdor je poskušal! on edino ve, kaj je, ali težko bi jo popisal. Ti pa veš dobro, da se žalost meri z ljubeznijo, zato pomisli, kako velika britkost je obdajala mojo zvesto učenko! Da! za mojo materjo jo ona največ za me terpela, in zato tudi meni naredila strašno bolečino. Pogled na njo pod kri-

žem mi je posebno britkost napravil. Ali za njeno terpljenje sem jej obilno plačal. Njej sem se po smrti prikazal, obdaroval jo z nadnatornimi milostimi, posebno z gorečo željo do popolnosti, za kar se je tudi odtegnila svetu, in v ostri pokori živela okolo 30 let v strašni jami nad Marsilijo na Francoskem.

Peto bolečino so napravili moji duši moji apostolji. Ti veš dobro, o bogoljubna duša, da koliker večja je ljubezen mej prijatelji, toliko večja žalost občutijo, ako jo gdo od njih v nesreči. No poglej, ljubezen ketera je vezala moje serce z apostolji, stebri in temeljem moje sv. Cerkve, je bila nepopisljiva in zato tudi taka moja žalost videč, kako so se od straha zgubili, kake strašne nasprotnosti v oznanjevanju sv. evangelija jih čakajo, naposled kako strašno smert jim pripravljajo poganski trinogi zaradi mojega sv. nauka. Premišljajoč to posebno, sem v neizmerni britkosti rekel, da je moja duša žalostna do smrti. Oh kako se je moje serce od žalosti jokalo, ko sem pred smertjo slovo jemal od njih, ter jih priporočal mojemu Očetu nebeškemu. Da, moja duša je bila žalostna do smrti, ko sem moral moje ljubljence zapustiti!

Šesto bolečino je napravil moji duši nehvaležni Judež Iškarjot. Do sedaj popisane žalosti moje duše je pomnožil Judež, nehvaležni moj apostolj, keterega sem izvolil za oznanjevalca nebeških resnic, za čudodelca, za delitelja nednatornih milosti. Ali koliker bolj sem mu izkazoval svojo ljubezen, tolikanj bolj je gojil sovraštvo do mene v svojem sercu, ter si izmišljal, kako in kedaj bi me izdal Judom. Jaz sem vse to dobro vedel in zato občutil neizmerno britkosti. Misel, da me bode izdal eden mojih ljubljencev, oh ona mi je z ostrim mečem prebadala dušo! Da, nehvaležnost Judeževa je mojo v morju britkosti plavajočo dušo neizrečeno tergala.

Sedmo mojo dušno bolečino mi je napravil nehvaležni Judovski narod. Razžaljenje se meri po osebah. Gdo sem jaz, in kaj so Judje? Nisem bil jaz njih Bog, največi dobrodelec? Koliko dobrega nisem jaz njim storil od začetka sveta? Po razdeljenju človeškega plemena v Babelju sem izbral to nehvaležno ljudstvo za svoj narod, kraljevi narod, duhovni narod, kateri edini je imel hraniti zaklad razodevenja! Kako sem ga varoval na nezapopadljivi poti, in pripeljal v obljubljeni deželo, kjer sem imel dopadajenje nad njim, kjer sem ga ogradil kaker vinograd, da ga ne bi duhovni in telesni sovražniki razdjali. Kaj več, saj sem ta

narod nad vse druge tako ljubil, da sem se v njemu po obečanju včlovečil, rodil, učil ga resnice sv. vere, ozdravljaj bolnike in druge čudeže vsake verste delal. No, kaj sem pa prejel za vse te dobrote? Gerdo nehvaležnost, ketera je moja dušo neizmerno žalostila. Oh kako mi je bilo težko, ko sem videl, da me namerjajo vbiti! Oh kako je presunilo moje žalostno serce kričanje nehvaležnega ljudstva: „Križaj ga, križaj ga,“! „Nočemo njega, temuč Baraba“! i. t. d. Oh kako je medlela moja duša, ko sem poslušal na terdem lesu sv. Križa strašne kletve nehvaležnega Judovskega naroda!

Osma moja bolečina je bila nehvaležnost celega sveta, to je vsih ljudi, kateri so bili, so in še bodo. Moja duša premišljajoč tolike dobrote, je bila neizmerno in nepopisljivo žalostna. Videla je, da je ves svet proti njej obrnjen, da jej vsi pripravljajo bitkosti, in zaradi tega je posebno strašno terpela.“

Bogoljubna duša, kateri je Jezus dušne bolečine razodeval, se je tako ponižala, da je začela jako zaničevati samo sebe govoreč: „O neizmerna Dobrota, jaz spoznam pred nebom in zemljo, da sem mnogo dobrot od tebe prejela, še več ko Judež, več ko Judovski narod, ali sem tudi stokrat bolj hudobna ko Judež, ker je on od tebe prejel milosti, dà, ali jaz sem jih še več, zato je moja nehvaležnost večja od njegove. On je tebe enkrat izdal, jaz pa stokrat in tisočkrat. Judom si ti večji del pozemeljske milosti delil, meni pa izverstniše — duhovne. Ti si bil njim ščit pred telesnimi sovražniki, meni pa pred dušnimi, in vender namesti da bi ti bila hvaležna, oh kolikokrat sem te razžalila! Kolikokrat sem te s ternovo krono kronala, z biči bičala, pljuvala v tvoje božje obličje, sè žolčem in miro te napajala, naposled te križala! Oh neizmerna nehvaležnost! Oh mili Jezus, moji grehi so tvojo bitko dušo tarali bolj ko grehi vsih drugih skupaj! To spoznam z lučjo, s katero si posvetil v moj temni um, da saj nekoliko spozna tvoje strašne bolečine. S to lučjo vidim, akoravno mi ni mogoče opisati, koliko si terpel za nehvaležnost vsih ljudi. Mi od tebe prejemljemo vsaki hip dobrote, ti pa od nas nehvaležnost, ketera je kaker najbolj ostra sulica prebadala tvojo dušo v prebritkem tvojem terpljenju.“

P. H. R.

Obiskujmo božje grobe!

Veliki petek je v naši sveti Cerkvi dan žalovanja. V cerkvah vlada črna tema, oltarji so razneseni, svetilnice vgasnene. Mašnik ima na sebi črn plašč, in ko pride k oltarju, se verže na obraz in žaluje. Na veliki petek le enkrat ne pozdravi vernih kaker druge dni: Gospod z vami (Dominus vobiscum) in jim ne da blagoslova ne z roko ne s presv. Rešnjim Telesom. Tabernakelj je odpert in prazen, in vernih ni smeti obhajati, ako niso nevarno bolni, ne veliki petek ne veliko soboto. Zakaj pa ne? Ker je Jezus vmerl in ga ni tukaj. Kje pa je? V grobu. Pojdiva tje, blagovoljni bravec, in obiščiva v grobu ležečega Jezusa. Saj hiti tje vse, staro in mlado. Starček, ki komaj leze, si vender s palico pomaga, da bi Jezusa v grobu počastil, in tudi šibko dete noče izostati. Mater ali očeta prosi, da bi ga peljali k božjemu grobu. Vse vleče na se božji grob in vabi k molitvi, žalovanju in pokori.

Veliki četrtek, petek in sobota so delavniki, pa so vender tudi sveti dnevi. Delati smeš te tri dni, vender pa ne opusti obiskati božjega groba vsaj zjutraj ali zvečer. Mej delom se večkrat spomni, kaj je Jezus preterpel za te; v cerkvi pa moreš opraviti pobožnost, katero imaš v molitvenih bukvah, ali izmoli žalostni del rožnega venca ali križev pot, ako vtegneš. Obiskovanje križevega pota je za veliki petek naj pripraviša pobožnost. Ako ga boš zbrano opravil, prešinila bo žalost tvoje serce, ako ni merzlo kaker led ali terdo kaker kamen. Če le nekoliko ljubiš Jezusa, se ti bo vsmilil. Vzemi britko martro v roke ali pa poklekni pred njo in dobro jo poglej. Na rokah in nogah so pribili Jezusa na križ; mej nebom in zemljo visi in se ne more nikamer nasloniti. Glavo je nagnil na persi zavoljo ternove krone in vmiraje se milo ozira po tebi. Se boš obrnil drugam? Tako lahkomisljen ali tako terdoserčen, mislim da nisi. Pomisli le, da te je odrešil večnega pogubljenja in kaj vse je preterpel, da te je odrešil. Pojdi v duhu na Oljisko goro, glej kako kervavi pot poti. Pojdi k stebru, h kateremu so ga privezali in potem bičali. Nag je in raztepli so ga od nog do glave. Vprašaj ga, gdo je ž njim tako nevsmiljeno ravnal in odgovoril ti bo: „S temi (ranami) sem bil ranjen v hiši tistih, ki so me ljubili.“ (Zah. 13, 6.) Ti si ga

bičal, ko si skrunil svoje telo, ki je tempelj sv. Duha. Pojdi na Piljatovo dvorišče. Tukaj so ga posadili na kamen, sè starim plaščem ogernili, ternovo krono so mu položili na glavo, v roko so mu dali terst. Norčevali so se ž njim in ga sem in tje pehali. Vprašaj Jezusa, gdo mu je to storil in povedal ti bo: „S temi sem bil ranjen v hiši tistih, ki so me ljubili.“ Ko nisi hotel služiti Bogu potisnil si mu ternovo krono na glavo, in ko si hotel gospodovati, si mu dal terst v roko. Tvoji grehi so ga obsodili v smert, križ mu na rame naložili in ga slednjič nanj pribili. „Ranjen je bil zovoljo naših grehov in potert zovoljo naših hudobij.“ (Iza. 53, 5.) Sovraži tedaj in obžaluj svoje grehe, stresi jih sè sebe z dobro spovedjo. Pokoplji jih v grob, da bodo v njem strohneli in nigdar več ne ožive! To te uči veliki petek in ta sklep napravi pri božjem grobu.

Da bi verni še rajši obiskovali božje grobe, je podelila sveta cerkev popolni odpustek vsem, ki veliki četrtek in petek pobožno obišejo božjega Zveličarja v presvetem zakramentu, ki je v grobu izpostavljen in tam nekaj časa molijo (pet očenašev in pet češčenamarij zadostuje) po namenu svetega očeta, in opravijo spoved in pristopijo k sv. obhajilu na veliko noč. Za vsako drugo obiskanje božjega groba so podelili papež Pij VII. odpustek 10 let in desetkrat po 40 dni, ako napraviš s to potjo terdni sklep spoved opraviti.¹⁾

Obiskujte tedaj božje grobe vsi, posebno pa udje tretjega reda, dajte drugim lep zgled! Obiskujte božje grobe, pa ne samo v četrtek in petek, temuč tudi na veliko soboto, posebno tam, kjer je vstajenje še le na veliko nedeljo. Skerbite tudi in pomagajte, koliker morete, da bo božji grob spodobno olepšan in razsvetljen.

— A. —

¹⁾ S. J. C. 7. mart. 1815.

Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

VII. poglavje.

Lovrenec gre na generaljni kapitelj; postane generaljni definator, vizitator in provincialj genoveške provincije. Razna čudežna ozdravljenja.

1. Komaj se je vrnil Lovrenec nazaj v Monakovo, kar je zvedel, da je cesar vmerl. Če tudi je bil žalosten zavoljo Rudolfove smerti, vender ga je tolažila misel, da mu bo naslednik pobožni vojvoda Matija. Precej se je odpravil na pot, da osebno vošči novemu cesarju srečo in mu priporoči vse cerkvene zadeve.

Mej tem se je red jako hitro razširjal, Lovrenec je doživel veselje, da je več učenih in slavnih mož vstopilo. Mej onimi, ki so leta 1611 v Pragi storili slovesne obljube v pričo njega, je bil tudi grof Magni, p. Valerijan. Ta mladi plemič je kazal od svoje mladosti veliko veselje in ljubezen do kreposti. Niso ga mikala posvetna razveseljevanje in glediške igre, ki so pogostokrat teko všeč in po godu mladini, ob enem pa zanjo tudi šola razujzdanosti in pregrehe. Naj večje veselje zanj jo bilo poslušati božjo besedo in prebirati pobožne bukve. Posebno rad je hodil k pridigam našega svetnika. Te pridige so vzbudile v serci nedolžnega mladeniča tolik stud do vsega posvetnega, da je sklenil zapustiti svet in stopiti h kapucinom. Z veseljem je sprejel Lovrenec mladeniča v red.

Kmalu se je odlikoval s pobožnostjo in učenostjo in njegovo ime je zaslovelo po raznih deželah. Razni knezi in kralji so tekmovali, da bi dobili p. Valerijana na svoj dvor. Sam papež Urban VIII. mu je pisal leta 1629 v pismu (breve) mej drugimi to: „Mi in kongregacija propagande smo prepričani, da bi ne bilo primerno, da ostanejo tvoje zmožnosti, rekli bi, mej samostanskim obzidjem skrite; temveč mislimo da je prišel čas, da očitno nastopiš in se svojo učenostjo svetiš narodom in kraljem.“

Poljski kralj Ladislav je svetoval papežu, naj tega slavnega in učenega moža imenuje za kardinalja. Papež bi bil rad spolnil željo poljskega kralja; pa p. Valerijanu, kateremu je bilo le edno na skerbi, da z besedo in peresom zagovarja in brani

katoliško cerkev, se je malo menil za tako povišanje in je odklonil. Seveda bi ga bila ta čast branila proti preganjanju, katero je imel preterpeti od krivovercev pa tudi slabih katoličanov, katerih ni bilo sram, staviti zapreke njegovi gorečnosti. Pa Valerijan je imel izverstnega učenika, Lovrenca. Od njega se je naučil hrepeneti po edinem plačilu v nebesih. Saj je to plačilo tudi več vredno, kaker vsa posvetna čast in slava, katero more človek, hote al ne hote ob smertni uri zapustiti.

Priserčno se je Bogu zahvalil Lovrenec, da je tako obilno blagoslovil njegovo delo. Iz malega zernca je vzrastlo košato drevo. Pred svojim odhodom je obiskal še enkrat vse samostane. Povsod je dajal sobratom potrebne svéte, kako naj žive natanko po vodilu, in kako naj vstanavljajo nove samostane.

Ko je pregledal vse samostane in vkrenil vse, kar se mu je zdelo potrebno, se odpravi v začetku leta 1613 proti Rimu, da bi bil navzočen na generalnem kapitulju, ki je bil nekaj dni pred binkoštni. Šel pa je tako zgodaj na pot s tem namenom, da bi mogel ves postni čas ostati v Loreti.

V to svetišče ga je gnala pobožnost do Marije. Saj je tolikokrat vže skusil njeno pomoč v raznih nevarnostih in v boji s krivoverci ter sovražniki Jezusovega imena. V Loreti je pa tudi edna naj bolj slovečih Marijinih božji poti. Tukaj sem so angelji prenesli hišico, v kateri je „beseda meso postala“, in v kateri je živela sv. družina, kaker nam pripoveduje ustno izročilo. V tem svetišči je Lovrenec vsaki dan maševal na vse zgodaj; potem pa je še mašnikom stregel pri družih mašah, ki so se brale. Saj se mu je zdelo to opravilo tako sveto, da bi bilo še za angelje častno.

Kaker je bil bavarski vojvoda žalosten zavoljo Lovrenčevega odhoda iz Monakovega, tako je bil papež Pavel V. vesel njegovega prihoda v Rim. Sprejel ga je z največo ljubeznijo in dobrotljivostjo. Ni se naveličal pogovarjati se z njim; tudi se ni mogel načuditi, kako je mogel en sam človek v tako kratkem času toliko storiti. V odgovoru je pisal bavarskemu vojvodi: „Z velikim veseljem nas je napolnil prihod našega ljubega sinu Lovrenca Brindiškega, ki nam je prinesel tvoje pismo; on je mož poln pobožnosti in modrosti“ i. t. d. Maksimilijan te hvale ni imel za prenapeto, marveč je bil prepričan, da zasluži tak mož še več.

Kardinalj in rimsko plemstvo so se podvizali, da obišejo

Lovrenca v samostanu in mu izrazijo svoje veselje zavoljo njegovega prihoda in skažejo svoje spoštovanje. Pa v svoji ponižnosti se je vedno trudil, da bi odklonil vso to slavo in čast. Če tudi ga je vse spoštovalo, sam se je imel za nevrednega služabnika in največega grešnika.

Komaj je čakal konec kapitulja, misleč, da bo zdaj mogel iti v kak tih in oddaljen samostan, kjer bo mogel tiho in mirno le za Boga živeti. To je bila vedno njegova priserčna želja. Mislil je, da se mu bo zdaj spolnila, ker ima zavoljo slabosti in bolehnosti dovolj vzroka, da se odpove vsakemu opraviilu in odkloni vsako častno službo. Ali volivci pri kapitulju se zato niso dosti zmenili. Ker jim je bilo še živo v spominu, koliko dobrega je storil kot generalj ob svojih obiskovanjih, hoteli so ga zopet zvoliti za verhovnega predstojnika reda. Ko so pa videli, da je v tej zadevi neizprosljiv in nikaker ne sprejme izvolitve, morali so biti zadovoljni s tem, da so ga izvolili za generaljnega defnitorja.

Za generalja je bil izvoljen p. Pavel iz Kasene, ki se je podvizal, da razdeli delo in skerbi svoje službe s pomočnikom, ki mu je bil tako zelo všeč. Zato imenuje Lovrenca za komisarja in vizitatorja genoveške provincije. Ker je Lovrenec vedno slušal glas svojih predstojnikov in mu je bila pokorščina edino vodilo njegovega življenja, pozabil je svoje terpljenje in bolezen. Brez odloga je šel na povelje svojega predstojnika v Genovo. Ko je obiskal vse samostane in vkrenil vse potrebno, je sklical provincijalni kapitulj v Pavijo, da bi izvolili novega provincijalja.

Vizitatorju še na um ni prišlo, da bi volivci nanj mislili, ko so imeli na izbiro več izverstnih in sposobnih mož; zato tudi ni prav nič storil, da bi bil tako volitev zabranil. Tem bolj pa se je začudil in zavzel, ko je zvedal, da je sam dobil vse glasove. Vse njegove tožbe, vsi vzroki, katere je navedel, da bi drugzega izvolili, mu niso prav nič pomagali. Volivci se niso dali preprositi, temuč ednoglasno so zopet poterdili volitev.

Lovrenec je mislil, da ga bodo v Rimu bolj slušali; zato je precej pisal generalju. Natanko je razložil vse vzroke, ki ga silijo, da ne more volitve sprejeti. Kot glavni vzrok je navedel svoj protin, ki ga tako pogosto napade. Zavoljo te bolezni ne more svojih vizitacij opravljati tako, kaker velevalo določila. Generalj je govoril o tej zadevi s papežem in pa s kardinaljem, ki je bil pokrovitelj reda. Oba sta rekla generalju, naj piše p.

Lovrencu, „da mora sprejeti volitev. Če ne more peš hoditi, naj se pa vozi ali jezdari.“ Brez dvojbe so mislili, da je važnejša reč ga modro vladanje provincije bistra in modra glava, kaker pa zdrave noge.

2. Ko je Lovrenec po generalju zvedel papeževo in kardinaljevo povelje, se ni več vstavljal. Pričel je opravljati svoj posel z ono gorečnostjo, kaker nekedaj ko provincialj toskanski in beneški ter generalj reda. Kamerkoli je prišel, povsod so verni derli skupaj, da bi slišali svetnikove pridige. Njegova vizitacijska popotovanja so bila, rekel bi, nepretergani misijoni. S tem pa je spolnil le željo škofov, ki so ga povsod prosili, naj oznanjuje božjo besedo vernim; zakaj veliko grešnikov je zadobilo ravno pri njegovih pridigah milost spreobrnjenja, pobožni pa jih niso nigdar zapustili, da ne bi bili navdihnjeni z novo gorečnostjo in novim hrepenenjem po popolnosti.

Kaker so ljudje zvedeli njegov prihod v kak samostan, zbrala se je hitro velika množica, da bi prejela njegov blagoslov. Bolniki pa so se dali nesti pred samostan, da bi tam zopet zdravje zadobili. Nemogoče je našteti vseh, ki so na njegovo prošnjo zopet ozdraveli po raznih krajih.

Generaljni vikar Jeronim Coto od Št. Rema je na vidu tako oslabel, da se mu je opoldne pri sončnem svitu le še nekoliko bliščalo. Zateče se k našemu svetniku, ki je storil čezenj znamenje sv. križa, — in zdrave so bile oči.

Neka deklica, Doroteja Sapis po imenu, je oslepela zavoljo osepnic ali koz kaker pravimo, Lovrenec jo je blagoslovil, in glej! sirota je zopet spregledala.

Drugi bolniki zopet niso imeli priložnosti, da bi prišli k njemu in prejeli blagoslov. Ti so gledali in skušali dobiti kak robec, s katerim si je svetnik brisal oči pri sv. maši. Marsiketeri bolnik je ozdravel, ko se je poslužil tacega robca in ga položil na bolečino. Tako na pr. se je posrečilo dobiti tak robec nekemu kanoniku Janezu Štefanu Ferrariju. Preskerbel mu ga je provincijaljev tajnik sam. Več bolnikov je po tem robcu zadobilo zdravje. Pervi je bil kanonik sam. Vže dolgo časa so ga nadlegovale hude bolečine v glavi. Poskusil je bil vže razna zdravila, pa brez uspeha. Poln zaupanja na priprošnjo Lovrenca, božjega služabnika, položi robec na glavo. Bolečine jenjajo in ga niso več nadlegovale.

Jednako pomoč je dobil Timotej Bojido, organist v Volj-

tuzi. Na obeh nogah je imel hude rane, ki so se mu vedno gnojile. Vsi zdravniški obliži in drugi pomočki mu niso nič pomagali. Omenjeni kanonik mu je dal Lovrenčev robec, naj ga položi na rane. Glej, kaker hitro se je z robcem doteknil ran, jele so se celiti. Popolnoma je ozdravel, lahko hodil in opravljal svojo službo.

Jednako je po takem robcu zadobil zopet ljubo zdravje neki mlad bogoslovec. Padel je tako nesrečno, da si je razbil črepinjo na glavi. Hitro so poklicali zdravnika k nesrečnemu. Le ta je rekel, da za bolnika ni več pomoči, ker ima razbito črepinjo, ki se ne da več zaceliti. Nastopila bo v kratkem gotova smert. V tej sili se poslužijo zadnjega pripomočka. Nesrečnemu mladeniču obežejo glavo s tistim robcem, in kmalu popolnoma ozdravi.

Še bolj čudno se mora zdeti človeku, da so bolniki, ki niso mogli dobiti tacihi svetnikovih ostankov, ozdraveli po blagoslovu, katerega so pisмено prosili od p. Lovrenca. Za take liste, v katerih je napisal svoj blagoslov, so se ljudje, rekel bi, kar tergali.

Tak dogodek nam poroča grof Nikolaj Cezena. Jednajst let je terpel hude betežnosti v glavi. Pogostokrat je zgubil zavest za voljo silnih bolečin. Vsem se je smilil nesrečni človek. Slišal pa je pripovedovati o p. Lovrencu in čudežih, katere dela Bog po svojem služabniku. Ni mu bilo mogoče iti k njemu, da bi prejel njegov blagoslov. Zato se grof oberne do p. Leopoldja iz Gorice s prošnjo, naj mu blagovolji dobiti od svetnika blagoslov, katerega daje oddaljenim bolnikom, ki ne morejo priti k njemu. Njegova želja je bila spolnjena. V Serravalli je grof dobil pismo, v katerem mu je svetnik izrekel svoj blagoslov. Spoštljivo grof poljubi pismo ter ga položi na persi. Na enkrat se čuti boljšega, in ozdravljen je bil za vselej te bolezni.

Marsigdo je morebiti radoveden zvediti besede, s katerimi je dajal ali pisal bolnikom blagoslov, ki je storil toliko čudežev in jih še dela. Glasi se po naše tako :

„Po znamenji in moči sv. križa in priprošnji device Marije naj te blagoslovi Gospod in čuje nad teboj; Gospod naj ti pokaže svoje obličje in naj se te vsmili. Gospod naj se ozre na te in naj ti dá mir in zaželeno zdravje po Kristusu našem Gospodu!

Po znamenji sv. križa naj te ozdravi Jezus Kristus, ki ozdravlja vse betežne in bolne, ozdravlja tudi vsa obsedene od

hodobnega duha. Sè znamenjem sv. križa naj te blagoslovi Jezus Kristus in devica Marija “

Še bolj čudno je, da je dobilo ljubo zdravje tudi mnogo bolnikov, ketere je — daleč od njih proč — blagoslovil. Iz mej mnogih tacih čudežev hočemo tukaj povedati le jednega, ki je popisán prav obširno v listih, zadevajočih obravnavo, preden je bil vverščen v število svetnikov.

Mladi Meljhijor Cremesque iz Melenjana na Milanskem je bil neizrečeno hudo krofast. Krof mu je segal od brade in ušes do sredi persi. Temu čudnemu izrastku, ki je bil podoben vreči, napolnjeni z orehi, pridružil se je še skrobuto. Te žleze v krofu mu skoraj niso dale dihati. Le prav težko je dihal in mogel vzivati le še kako tekočo hrano. Če je legel, hotelo ga je kar zadušiti. Hodili so okoli zdravnikov in poskusili vse pripomočke, da bi bolniku težave vsaj olajšali, če ga ne morejo ozdraviti. Pa nobeno zdravilo ni pomagalo. Oče bolnega mladeniča, ki je vže enajst let terpel te bolečine, hotel je še zadnji pripomoček poskusiti; saj vsi natorni pomočki niso nič pomagali. Slišal je praviti o p. Lovrenci in čudežih, ki se gode na njegovo priprošnjo. Odpravil je na pot k našemu svetniku in ga našel v mestu Lodi. Sè živimi besedami, ketere mu je navdajala ljubezen do sinu, opiše kapucinu žalosten stan mladeniča. Lovrencu se smili; vzdigne oči proti nebu in tiho moli; potem blagoslovi očeta in otroka ter gre tiho in mirno nazaj v samostan.

Ko mu je dajal svetnik blagoslov, je čutil oče v svojem serci neko notranje veselje. Bilo mu je za sladko nado, da bo sin ozdravel. In res! ni se varal.

Stara mati doma je prva zapazila, da se otroku krof manjša in gine. Ta je bila tudi prva, ki je očetu, ko je domov prišel, sporočila veselo vest, da je Meljhijor popolnoma zdrav. Vsi gerdi izrastki so čisti zginili; niti najmanjšega znamenja ni bilo več videti; zato se je pa mladenič tudi tako spremenil da bi ga ne človek bil spoznal. Vsi so veselo zahvalili vsegamogočnega Boga, ki je storil ta čudež po svojem služabniku! Kaker blisek hitro se je raznesla ta novica po mestu. Vse mesto se je čudilo in hotelo videti mladeniča, ki je bil tako nenadoma in hitro ozdravljen svoje betežnosti. Da, čudovit je Bog v svojih svetnikih!

Potemtakem se ni čuditi, da je vse derlo, kjerkoli se je

Lovrenec prikazal, da mu poljubi roko, obleko i. t. d. ter prejme blagoslov od njega.

Necega dne je imel v Paviji pridigovati. Vse ulice mesta, po katerih so menili, da bo šel svetnik, so bile natlačene ljudstva. Našega svetnika sta spremljala škof in mestni predstojnik. Pred njimi je korakala častna straža, ki je komaj delala pot skozi gnječo. Vsa ta množica obojega spola, stari in mladi so prosili svetnika blagoslova. Tudi škof sam se pridruži svoji čredi: „Ljubi oče, pravi, blagoslovite mojo čedo; skažite jej milost, za katero vas tako priserčno prosi. Le pogledjte nje veliko zaupanje! Je mari tako neobčutljivo vaše serce in ne bote spolnili nje priserčne želje?“

Ponižni redovnik pa se brani in reče škofu: „Milostljivi gospod, Vaša, ne moja dolžnost je, da blagoslovite svoje ovčice; jaz sem le nevreden redovnik!“

Nazadnje vender sluša škofa, vzdigne roke in da blagoslov množici, ki je zagnala vesel krik, da je dosegla to milost.

Marsigdo se bo čudil čudežem, ketere je delal Bog po svojem služabniku. Ali nič manj naj se ne čudi ponižnosti in skromnosti sv. Lovrenca! Vedno se je imel za malopridnega služabnika, ki ne vreden, da se ga Bog poslužuje za tako velike reči. Čim bolj so ga očitno hvalili in slavili, tem bolj se je poniževal v molitvi in premišljevanji tega, kar je imenoval svoje pregreške in slabosti.

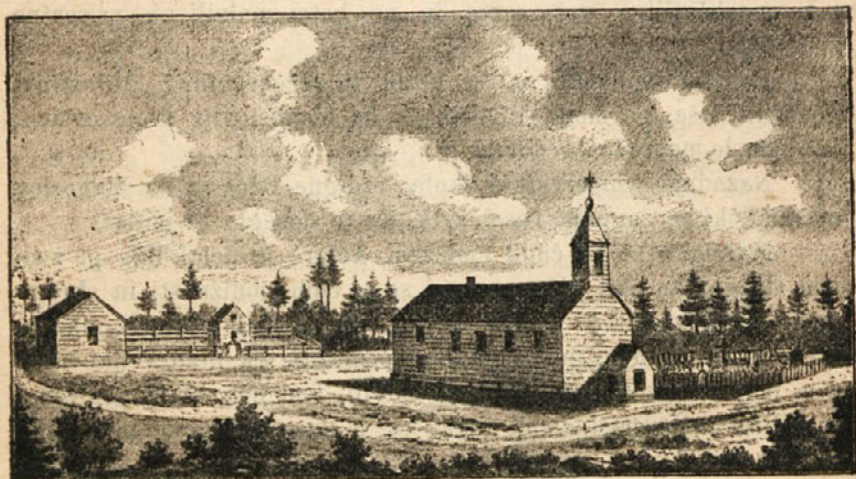

P. Oton Skola,

apostoljski misijonar Indijanov v severni Ameriki.

(Dalje)

IV.

Lapointe na Gorenjem jezeru.
Cerkev in duhovnja.

Dne 9. novembra 1849. leta je naš misijonar pisal svojemu bratu Frančišku. Prejel je ta pismo v Novem Mestu še le dné 22. januarija 1850. Dokaz, kako slaba je bila v onih časih še zveza s tistimi kraji, kamer dandenes lahko prideš v dobrih desetih dneh. Poslal mu je tudi podobo „Lapointa“ ob Gorenjem jezeru. „Pošljem ti, dragi brat,“ — piše, — „podobo **Lapointa**, t. j. cerkev, ki je ravno taka z soslednimi poslopji, kaker jo vidiš pred seboj. Zdi se mi nepotrebno, da bi ti bolj natanko opisal Lapoint, ker sem poslal popis in podobe vseh indijanskih misijonov svojim redovnim bratom v Ljubljano. Če ti je všeč, moreš jih prositi, da ti posodijo podobe. Potem jih lahko prerišeš. Glede podobe imam le še to-le prideti. Cerkev je imela dva zvonika; ker pa ni terdno zidana, bilo se je bati, da jo

razruši vihar. Če je nastala le kaka večja nevihta, tresli so se cerkev in zvoniki. Zato smo lansko leto poderli zvonika in postavili novega, kaker ga vidiš na podobi. Manjši je; prizidali smo tudi pokrito lopo pred cerkvijo. Misli si še, da moraš gledati proti severu in imaš pravo podobo moje misijonske postaje. Manjši poslopji sem sam dal postaviti. Hišica z vertno ograjo sta lepo pobeljeni. Na vertu sem letos pridelal prav lep krompir, kakeršnega še nisem videl v Evropi, niti jedel. In to je bila le prva poskušnja za moj vert.

Veča hišica ima tri izbice z železno pečjo; manjša mi služi za dervarnico, ker znotraj ni še vse izdelano; tudi bo težko kedaj. Vender jo upam sčasoma rabiti za vertno shrambico.

Pokopališče pred cerkvijo je majhino in močvirnato. Indijani se pa ne puste pokopavati v močvirje. Če tudi so vže kristijani, vender si ne dajo iztrebiti nekaterih predsodkov. Menijo namreč, da mora merlič iti po tankem in ozkem mostu v večnost. Zato stavijo za merliče na pokopališči majhine rakve, podobne majhnim kočam, ketere černo pobarvajo. S temi je pokopališče tako napolnjeno, da se komaj plaziš mej njimi. Preden si stavijo te grobne hišice, nanosijo na travo peska in kamenja in na tega še brezovega lubja. Na to podlago postavijo trugo z merličem, čezenj pa rakev, ki je pogostokrat nad osem črevljev visoka.

Gotovo te bo tudi mikalo zvedeti, kako pišejo protestantje o naših misijonih mej Indijani. Bilo je meseca avgusta leta 1847. Prišel je neki protestant, star in prav častiljiv mož, z več družimi v Lapoent, da si ogledajo pokrajine Indijanov. Ogledal si je tudi našo cerkev. Pokazal sem mu vse slike in kar je sploh znamenitega. Vsako reč si je ogledal prav natanko. Ko je prišel nazaj v Njujork, je v časopisu dne 18. okt. 1847. leta opisal vse znamenitosti, ketere je videl mej Indijani. O naši misijonski postaji je pisal tako: Lapoent ob Zgornjem Jezeru je lep otok, ki obsega okoli 12 štirijaških milj. Ima nad 100 hiš in nad 300 indijanskih družin. Tudi ima tri lepe prodajalnice, ki so lastnina kupčijskih zadrug. Tudi ste tukaj dve cerkvi: katoliška in protestantska. Katoliška cerkev stoji na prijaznem homcu, od koder je prelep razgled na jezero. Notranja stran cerkve je zidana v navadni podobi. Bil sem v cerkvi; ogledal si lepi oltar in pa lepe slike, kterih blizu dvajset visi ob stenah.

Navadno sem videl, da imajo katoliški misijonarji boljši vspehe in si pridobe več divjakov, kaker pa protestantski in

drugi. Tudi obhajajo božjo službo bolj veličastno in spodbudljiviše. Če tudi umejo predikantje več oliko dati svojim priveržencem, vender tudi priprosti opazovavec lahko najde vzrok tega vspaha. Pervi vzrok je, da se več katoličanov kaker protestantov poroči z Indijani. S tem nastane sorodstvo, ki druží vse sorodovince; saj imajo taki več zaupanje in ljubezen jeden do drugega. — Še drugi vzrok za katoliške misijonarje je pa ta, da imajo za svoja trudapolna dela čist namen in delajo le za voljo Boga za vbože divjake. Ne boje se niti nevarnosti življenja. Gredó ob vsakem času obiskat bolnike, ne meneč se, če tudi pri tem pomankanje terpé, ali pa celo življenje darujejo. In kamer pride tak misijonar, je kaker doma. Saj je prost vsega. Ni mu treba skrbeti za ženo in otroke. Tudi se ne sramuje prenočiti v naj revnejši indijanski koči.

Zgodovoljen je s tem, kar mej divjaki ravno dobi. Ne briga se za drugo. Jé, kar oni. Spi ž njimi vred na golih tleh ter hvali svojega izveličarja, da tako dobro zanj skerbi. Svojega časa ne rabi za družino, ketere nima, ampak vsega posveti svojemu poklicu. Ta nesebična požertvovalnost katoliških misijonarjev je pač glavni vzrok, da hité v naročje katoliške cerkve divjaki in se v vsem podveržejo pokorščini, ketero zahteva. Tudi vgaja tem priprostim ljudem vera, ki ima pri svoji božji službi tako lepe obrede bolj, kaker najlepši govori predikantov. Božja služba se tudi bolj genljivo, pomenljivo in veličastno obhaja, kar bolj vgaja sirovim sercam divjakov, in je bolj podobna načinu, s katerim so častili in molili svojega Kije-Manita (velikega duha), kaker pa priprosti obredi, ketere imajo protestantje pri božji službi. Katoliški misijonarji so pričeli na tem kraji svoje pravilno delo, ko je ameríkanska brodarska družba imela tukaj vže svojo naselbino. Zgoraj omenjeni pripomočki so jih veliko pridobili katoliški veri. Zadnjo nedeljo je bila njih cerkev čisto polna, kaker po naših velikih mestih. Na oltarji je gorelo veliko sveč; nasproti pa je bila protestantska cerkev slabo oskerbljena. Razložek ljudi vse te občine je očividno velik. Glede omike, mravnosti in noše prekose protestantje druge prebivavce; tudi jim je omika in izobražba zelo na skerbi. In vender vkljub temu napredku nisi videl niti enega pravega Indijana v njih cerkvi, ker so bili vsi v katoliški.“

Tako je pisal odkritoserčen protestant. Da ne bi kedo mislil, češ, misijonarji so v svojih poročilih vse pretírali in svojo hvalo

iskali, hočemo tukaj še navesti, kar piše, drugi protestant v nemški knjigi „Reisen in Nordamerika in den Jahren 1852 und 1853.“ Knjiga je bila natisnjena v Lipsku l. 1857. Napačnosti, ki se glede stanu in domovine nahajajo, znal bo bravec sam popraviti. Ker v celi knjigi veje nekak duh, ki je sovražen katoliški cerkvi, posebno ko govori o jezuitih, zdi se, da je pisavec bil terd protestant; zato pa ima tem večjo veljavo, kar lepega piše o naših misijonarjih. V drugem delu piše tako: „Mnogo si je pridobil zaslug za dušno dobro prebivavcev te samotne pokrajine (okoli minesotskega rudnika) neki kapucinski mnih, oče Baraga, rojen Avstrijanec. Stanuje v naj samotnejšem jezerem zakotu v Lanzu (l' Anse); od ondod obiskuje svoje misijone in selišča. Večkrat popotuje v najhujši zimi v kerpljah v družbi enega samega Indijanca skozi stare gozde in po različnih rudnikih oznanovat Kristusa.

Časte ga kot svetnika. Pravoverniki Gorenjega jezera vrejo z otročjo ljubeznijo poslušat njegove pridige po rudnikih in prejemati njegov blagoslov. Le sè strahom pričakujejo trenotka, ko bo ta mnogo zasluženi misijonar poklican na višjo stopnjo in primoran svoje mirno misijonsko delovanje zapustiti.

Želeli smo še drugzega misijonarja obiskati p. Otona Skolo, iz Rudolfswert na Koroškem doma, ¹⁾ pobožnega meniha na Magdalenjem otoku. Imeli smo mu tudi sporočiti prijazno pozdravljenje. Poterkamo prav z rojaško zadovoljnostjo na vrata majhine hišice, ki je pridelana zadnjemu koncu lesene cerkvice. Se zdaj se skoraj sramujemo, ko se spomnimo, kako ljubeznjivo je sprejel ta pobožni misijonar nas posvetne ljudi.

Na svojem popotovanji smo bili vže večkrat priče, ko so znanci jemali slovo, ali pa nenadoma se sèšli. Pa nigdar še nismo videli tako ginljivega prizora. Ko je živočutni frančiškan zvedel po stisku rok in besedi, da smo njegovi rojaki in prišli iz „cesarskega stolnega mesta,“ je veselja in iznenadenja kar obledel.

To je njegovo nepričakovano veselje pa večinoma pripisujemo temu, ker je vže dvajset let ²⁾ prešlo, kar samotni misijonar ni videl rojaka iz omenjenega stolnega mesta, ki bi mu bil gorko

¹⁾ Bravec ve, da je Rudolfswert, Novo Mesto, na Doienjskem, ne na Koroškem. Pis.

²⁾ Če tudi ne 20, pač pa dvanajst. Pis.

segel v roko in ga ogovoril v materinem jeziku.¹⁾ — Vsa svoja duhovna opravila sè svojimi verniki naj si vže bo na pridiznici, v spovednici ali pa s presv. popotnico ob smertni postelji, opravlja v tujem to je indijanskem, francoskem ali angleškem jeziku.

Naj bolj pa nam je pri tam meniškem življenji seglo v serce v boštvo in brez pomočnost, s katerimi se ima ta pobožni redovnik bojevati. To mu tudi v njegovem svetem poklicu dela mnogo neprilike. Skoraj vsi udje njegove katoliške občine so spreobrnjeni Indijani ali mešanci (poluindijani). So pa tako vbogi, da od njih ne more nobenega pomočka pričakovati za cerkev in druge potrebščine.

Pri svoji revščini more pobožni frančiškan le malo storiti za cerkev in hišo. Zato opravlja sam duhovniška in cerkovniška (mežnarska) opravila; napravlja in krasi oltar; slika podobe svetnikov in si zvoni sam k maši. Poleg tega oskerbuje še tudi svojo borno domačo hišo in gospodarstvo, če se sme tako imenovati.

V nedeljo smo bili pri božji službi. Mej mašo so peli štirje poluindijani, oblečeni v belih roketih, latinsko mašo. Peli pa so tako pobožno in vmetno, da bi bil stavil, da umejo vsako besedo. Pridiga je bila lahka, domača in prostemu ljudstvu umevna. Popoldne pa je nevtrudljivi misijonar podučeval v indijanskem jeziku take, ki so še le pred kratkim pristopili h kerščanski veri, ali pa zavoljo starosti in slabe glave ne umejo drugega jezika.

Ko pa je ta žive vere v svojem poklicu ves goreči misijonar dal blagoslov svojim vernim, pokleknili so vsi, zagernili obraze in se pobožno prekrizali. Pri tem lepem cerkvenem obredu nam je bilo še bolj težko pri serci, češ, žal, da se zavoljo pomanjkanja časnih pripomočkov tako blago opravilo ne more še s toliko večim pridom in dostojnejše opravljati. Oj, kako blagonosno bi tukaj opravljal katoliški misijonar svoja opravila, ke bi imel potrebnih pripomočkov! On bi bil mladosti učenik, bolnim zdravnik in tolažnik, vbogim pomočnik“ i. t. d.

Pač lepo spričevalo za našega misijonarja iz peresa moža, ki ni bil prijazen katoliški cerkvi. Bravci pa tudi lahko spreviđijo, kako dobro nalože denar, ki ga darujejo za misijone mej divjaki.

„Delo, katero je Bog izročil svojim služabnikom,“ — piše sam v vže omenjenem pismu svojemu bratu, — „katero sè svojo

¹⁾ Popotnik je menil, da je Nemeč, ker je govoril nemški.

milostjo blagoslavlja, da ima dober vspeh, in podpira po svoji neskončni modrosti z mogočno roko, mi ne pusti dosti prostega časa, da bi pisal veliko pisem. Slušati moram glas Gospodov, ki mi velevali delati v njegovem vinogradu, kaker je njegova najsvetejša volja.

Ker pa je minilo vže mnogo časa, od kar si ti in so drugi sorodniki kaj zvedeli o meni, — izvzemši to, kar si more biti zvedel po drugih, — pošljem ti to kratko poročilo o svojem stanju.

Tvoje pismo, ki si mi ga pisal 13. jan. 1849. l. in sem ga prejel 28. junija, mi je storilo veliko veselje, pa vzbudilo v serci tudi bridko sočutje zavoljo žalostnih dogodov, ki so pretresale Evropo in mojo domovino. Bojim se žalostnih nasledkov za drage mi rojaki zavoljo teh sanjarskih prekucij. Nekaj o teh prevratih sem bral vže v angleških časopisih, kateri mi pridejo semtertje v roko. Bolj natanko sem zvedel iz tvojega pisma. Bojim se tudi za te in za druge sorodnike; pa zaupajte v Boga, ki svojih nigrdar ne zapusti. Skoraj gotovo boš to moje pismo prejel še mej temi divjaškimi zmešnjavami, in ti ne bo v tolažbo. Pa le premisli, da moremo na svetu biti vedno pripravljeni na križe in težave in zaupati na Boga in jedino zveličavno cerkev, če hočemo imeti upanje na večno veselje v nebesih.

O svojem stanju ti imam sporočiti, da sem prav zadovoljen v svoji misijonski postaji na otoku. Sem kaker v puščavi, daleč proč od vsega svetnega hruša in truša ter boja narodov, ki pretresa Evropo. V miru uživam svoj pičli kos kruha in hvalim za to dobrotljivega Boga. Pri vsem trudu sem, — hvala Bogu, — vedno zdrav in čverst. Prav srečno in zadovoljno živim mej svojimi duhovnimi ovčicami, ki se od dne po dne po božji milosti množe. Ž njimi vred prepevam stvarniku slavo v različnih jezikih, posebno pa v najbolj zbranih melodijah vsaki dan pred sv. mašo v indijanskem jeziku na veliko tolažbo in spodbudo pričujočih v cerkvi. Čast in hvala Bogu, kateremu sleherni dan priporočam svojo kerščansko občino!

Naj ti povem še kaj o napredku svojega misijonskega delovanja.

Od leta 1835, ko je preč. g. Fr. Baraga vstanovil to misijonsko postajo, je prejelo do današnjega dne 980 divjakov zakrament sv. kersta. Od kar pa sam oskerbujem ta misijon, to je od 4. oktobra 1845 sem kerstil 227 divjakov. Na veliko dušno

veselje in tolažbo mi je, če dva ali po več Indijanov ob enem kerstim. Še večja duhovna tolažba mi pa je, če novokerščenec pobožno živi in se trudi, da ohrani kerstno nedolžnost. Dokler ostane tukaj, ni zanj nobene nevarnosti. Redno obiskuje božjo službo. Bolj slabo pa je za one, ki se morajo zopet odpraviti v gozde ali pa križem sveta. Pogostokrat se prigodi, da po več let nimajo prilike slišati božje besede in prejemati duhovnih tolažeb. Največa zapreka misijonarjem so kupci. Ti jemlje divjake, ki so nekoliko francoskega jezika zmožni, v službo, in jih pošiljajo z raznim blagom mej Indijane, ki razkropljeni po gozdih bivajo. Pri tem poslu se radi vdajo raznim strastim in pregreham, katerih so bili kot ajdje vajeni. Ko pridejo čez dve ali še več let zopet nazaj, prineso sebo komaj še iskrico prave pobožnosti. Tudi so nekako ošabni na svoj posel, ker se smejo imenovati kupčijske posredovavce.

Prav po kerščansko živijo tisti, ki stalno tukaj prebivajo. Redko kedaj je slišati o pijančevanju. Mnogo se jih je tudi vpisalo za več let, nekateri za vse svoje življenje v družbo treznosti. Prav zvesto in natanko derže svojo obljubo, če tudi so bili poprej znani pijanci. Mnogi kerščanski divjaki se prav pridno poslužujejo pripomočkov, ketere nam k pobožnemu življenju na izbiro ponuja sv. katoliška cerkev, naša dobra mati.

Še mi je omeniti, da so bili l. 1847 meseca septembra pri meni trije misijonarji preč. g. Baraga, Pirec in jezuit p. Šoné, ter so ostali skoraj jeden mesec; naslednje leto sta bila pa le Baraga in p. Šoné in sta ostala skoraj poldrugi mesec pri meni. Lahko umeš, da sem bil zelo vesel tega obiska. Postregel sem jim kaker sem vedel in znal; pa saj so misijonarji s pičlim zadovoljeni. O tej priložnosti smo božjo službo za ta kraj nad vse slovesno obhajali. Poiskal sem svojo najlepšo mašno opravo; k sreči sem imel tudi stare daljmatike. Preč. g. Baraga je imel trikrat slovesno sv. mašo, pri keterej smo mu azistirali. V resnici je iznenadila ta cerkvena slovesnost vso kerščansko občino, ker tako slovesne božje službe še niso videli vse svoje žive dni.

Letos pa me je na svoji vizitaciji obiskal jezuitski generalni vizitator p. Klement Bolanger. Prišel je iz Nijorka in ostal pri meni tri dni. Od tod je šel obiskat p. Soneja, od ondod potem v Fort William in dalje v Isles-Royales, kjer je veliko rudokopov, od ondod pa še dalje v „Princess Bay“ (v princeski zaliv). Tukaj se nahaja veliko skalovje, ki ima v sebi drago ka-

menje različne barve, tudi prezorne. Najdejo se pa vže v tako lepih kristalih, da bi jih nobeden umetnik ne mogel lepše zbrusiti in likati. Tudi so tako terdi, da režejo steklo, kaker dijamant.

Dne 8. avgusta je prišel iz svoje vizitacije nazaj v Lapoent, Ostal je pri meni štirinajst dni. Star je 60 let in bil 1813 leta mašnik posvečen. Doma je iz Francoskega, kaker p. Šonè. Je mož po volji božji, ponižen, skromen in prijazen, pravi sin sv. Ignacija Lojolanskega. Tudi na cerkvenem zboru v Baljtimoru je bil meseca maja tega leta. Pravil mi je mnogo; tudi povedal, da bodo ustanovili tri nove nadškofije: v Št. Luizu, Sinsinetu, Nijorku in Njuorlinzu (New-Orleans,) in več škofij ter imenovali tudi škofo za misijone mej Indijani.

Naj ti, dragi brat, za sklep še kaj povem o zdravilstvu mej tukajšnjimi divjaki. Naši vbogi divjaki imajo svoje zdravnike, kaker vsi narodi. Vsa svoja zdravila jim daje gozd, t. j. razna zetišča, lubje in les raznih dreves. Prav pogostokrat rabijo ta zdravila z najboljšim vspehom. Tudi belci (evropejci) rabijo navadno ta zdravila. Smešno pa je videti, kako malikovavski Indijani časte svojega malika zdravilstva.“

Potem ob kratkem opisuje te običaje, kar smo vže povedali, ter pravi nadalje: „Ta praznik, po indijanski „wikondiwin“ zvan, traja pogostokrat po več mesecev, ker ga obhajajo zaporedoma razni rodovi.

Če kak Indijan zboli, pokličejo moža, ki mej njimi slovi za zdravnika. Navadno pa ne pride sam, ampak pripelje še tovariša se seboj. Ko prideta k bolniku, sedeta v koči na tla. Jeden neprenehoma tolče na boben; ne vtrudi se, če bobna tudi noč in dan; bobna pa po nekakem gotovem taktu. Drugi pa derži v roki zercalo in mermra prav hitro neke nerazumljive čaravne izreke in mej tem dela razne ceremonije z zercalom. S tem prične svoje zdravljenje. Če je pa bolnik nevarno bolan in dvojijo, da bi okreval, posluži se zadnjega pripomočka. Malikovavski zdravnik vtakne v vodo osem kosti, ki imajo dolgost in debelost persta kazavca. Ko ima ta opraviti s svojimi čaravnimi kostmi, rožlja drugi s posodico, napolnjeno s peskom, na tanko po vdarcih bobna. Zdaj vzame zdravnik eno kost in jo požre; mej tem dela svoje komedije z zercalom okoli bolnika in jemlje eno zdravilno kost za drugo, da požre vseh osem. Zdaj se dela bolnega, češ, da je bolezen bolnikovo nase vzel, in se zgrudi na tla, kaker bi padel v omedlevico ter stoka in zdihuje.

Čez nekaj časa vzame prvo kost iz ust, in potem vseh osem jedno za drugo. Zdaj pa se dela prav veselega, češ, da je prestal bolnikovo bolezen in ga ozdravil. Potem vmije svoje zdravilne kosti, da bi jih ob drugi priliki zopet rabil. Tudi rane zdravijo s temi kostmi.

Tako imajo divji Indijani tudi svoje igre, ketere imenujejo „čissakivin“. V ta namen narede prav dolgo in močno kočo iz brezovega lubja. Kole nalašč prav globoko v zemljo zabijejo, češ, da bi nihče misliti ne mogel, da človeška roka trese kočo. Sam glumač ostane v koči in dela svoje glumaške komedije. Divjaki in drugi gledavci stoje okoli koče. Naenkrat se prične koča kaker sama od sebe majati in tresti. S časom pa se prične tako hitro verteti, da je nobena druga roka ne more vstaviti, kaker glumača, ki v njej mirno sedi in se je navidez ne dotika niti z jednim perstom. Vsacega, ki vidi ta glumaški prizor mej divjaki, spreleti nekaka groza. — To sem ti hotel ob kratkem sporočiti o svojem misijonu in o divjakih, mej katerimi živim.“ —

(Dalje prih.)

Cvet in sad tretjega reda sv. Frančiška na Japonskem.

Morebiti se naši pobožni bravci še spominjajo kratkega sporočila o sveti veri na Japonskem, obseženega v prijateljskem pismu, natisnjenem v poslednjem tečaju „Cvetja“. Tam je bilo rečeno, da so na Japonskem tla za sveto vero pripravna in je mnogo upanja da bodo Japanci, ko se spreobernejo, jako dobri kristijani.

V sedemnajstem stoletju je bila tam sveta vera že v lepem cvetu, ali temni oblaki so se zbrali nad Gospodovim vinogradom, nevihta preganjanja je vstala, kri je tekla v potokih in gnojila japonska tla, da bi bila rodovitna z novimi otroci svete cerkve Kristusove. Tudi sinovi svetega Frančiška so tedaj mnogi prelili kri za svojo vero in mej njimi ima tudi tretji red lepo število marternikov.

Tretji red je bil takrat na Japonskem v lepem cvetu in v

resnici je tudi lep sad obrodil. To nam priča sledeče poročilo nekega francoskega škofa misijonarija, kaker je nahajamo v nemškem listu „St. Francisci Glöcklein“.

Ta škof misijonar, po rodu Francoz, se je že v mladosti posvetil misijonskemu delovanju v Japanu. Zavoljo svoje velike modrosti v službovanju je bil imenovan za apostoljskega vikarja ter posvečen za škofa.

Zavoljo bolehnosti se je moral verniti za nekoliko časa na Francosko. Ta čas je bil pomočnik domačemu škofu. O neki priložnosti je bil povabljen v neko grajščino, k blagi in plemeniti gospodi, da bi tamkaj posvetil domačo kapelo. Mej povabljenimi sta bila tudi dva patra frančiškana. Popoldne se je presvitli škof kaj prijazno z njima pogovarjal ter jima rekel:

„Draga sinova sv. Frančiška, imam vama nekaj povedati, kar bodeta gotovo z veseljem slišala in oznanila svojim tretje-rednikom“.

Potem je začel pripovedovati sledeče kaj zajemljive reči, ki jih je eden patrov koliker mogoče natančno zapisal.

„Ko so se po preteku skoro 200 let na Japonskem zopet odperla vrata oznanjevanju sv. evangelija, sem bil jaz leta 1861 tjakaj poslan. Na popotovanju sem obiskal „Filipinske otoke“, da bi tam pozvedel, kako bi bilo mogoče v marterniški kervi vtopljenе kerščanske občine obuditi in razvaline negdaj tako cvetoče katoliške cerkve zopet povzdigniti. Sinovi sv. Frančiška, ki imajo na tih otokih cvetoče naselbine, so me sprejeli s tisto priprosto ali priserčno gostoljubnostjo, katero ste od časov svojega serafinskega očeta tako zvesto ohranili. — Ob času mojega bivanja pod njih streho so mi pokazali neki star rokopis, ki sem ga s prav živim zajemanjem prebral. Vsebina mu je bil razgovor neke redovnice iz reda sv. Klare z našim Gospodom Jezusom Kristusom; njo je bil nebeški učenik prav ob tistem času počastil s svojo prikaznijo, ko je razkril svoje presveto serce ponižni Margareti Mariji (Alacoque) v Paray-le-Monial na Francoskem.

„Vboga hči sv. Klare — rodом z Japonskega, je bila pobegnila pred preganjanjem kristijanov, ki je trajalo od leta 1617 do l. 1652. Ona se je pritožila božjemu Zveličarju blizu s temi-le besedami: „O moj Bog, zakaj dopuščaš, da se tvoji sovražniki zmagonosno ponašajo, in da se vničuje v moji domovini cerkev, ki te je vender tako ljubila?“

„Hči moja — ji odgovori Jezus — bodi potolažena! V tvoji domovini ne bode vera izginila, in ko bodo po razglasenju nauka o prečistem spočetju moje matere moji mašniki zopet tjakaj prišli, bode našli vero še živo“.

Pri tem spominu je kazal škofov obraz znamenje globokega ginjenja in oči so se mu sè solzami napolnile. Potem je nadaljeval:

„Rokopis, ki sem ga imel pred seboj, je bil pred 200 leti pisan; nauk o prečistem spočetju je bil ravnokar razglašen; Japonsko nam je bilo odperto. Sli smo torej tjakaj, da bi videli izpolnjeno obljubo tistega, ki ne more ne prevariti in ne prevarjen biti. Čez nekoliko časa, ko sem videl, da sem se z japonskim jezikom dovolj seznanil, se odpravim na apostolsko delo.“

„In glejte! od tistega dne, ko smo odperli siromašno in malo misijonsko cerkev, smo že videli prihajati mnogo ljudstva, ki nas je popraševalo; „Ali ste od rimskega škofa poslani? — Ali ljubite sveto Devico?“ — Pazljivo so poslušali, kaj jim bomo na to odgovorili. Ogledali so si tudi naša cerkvena oblačila, posebno pa podobo „brez madeža spočete Device“, ki je visela na velikem altarju. Mej službo božjo smo jih slišali pogostokrat govoriti mej seboj: „To je ravno tako, kaker so naši stari očetje negdaj videli“.

„Mej temi mlajšimi starodavnih marternikov in mej novimi misijonarji je nastala kmalu zaupljiva dotika, in jaz nisem zamudil z marljivim izpraševanjem pozvedevati, koliko se je od tega izpolnilo, kar je božji učenik na filipinskih otokih živeči japonski klarisinji obetal. Resnično, sv. vera je na Japansken živa ostala, ter se je — ne da bi jo bili preganjavci v preliti kervi zaterli, — zdaj zbudila in pomladila. Ob enem sem mogel spoznati, kako globok vtisek je zapustil vaš red po svojih marternikih v tej zemlji.“

„Sveti kerst ni nehal roditi nove kristijane tisti deželi, kjer je bilo že samo kerščansko ime smertna pregreha. Poduk v katoliškem nauku nadaljeval se je od rodu do rodu. Knjige za službo božjo, križe in svete podobo, ki so jih oči preganjavcev prezerle, so častili na skrivnem v hišah posvečenih sè spominom na prelito kri spoznavavcev“.

„Mej slikami, ki so nam jih ljubeznjivi kristijani pokazali, me je mikala posebno ena. Videti je bila na nji „brez madeža spočeta Devica“ sè serafinskimi redovnimi

pa som obdana. Vera, ki je bila že od zdavnaj dragocena vašemu redu, ta je bila tudi tista vera, ki so jo preljubeznjivo trdno deržali ti kristijani, ki so vedno zvesti ostali izročilu tretjega reda, akoravno že 200 let ni stopil noben redovnik sv. Frančiška na obrežje njih domovine.

Še več. Ti kristijani celo katoliških molitev niso bili pozabili. Prav dobro so znali oče naš, česčena marijo in vero, in še celo „Confiteor“ (očitno izpoved). Ko so to zadnje pred nami molili, smo se stermenjem spoznali, da so izgovarjali celo vašemu redu navaden dodatek: „našemu sv. očetu Frančišku“.

Verh tega so se zderžavali po tretjerednem vodilu sv. Frančiška ob sredah, petkih in sobotah mesnih jedi, in o petkih so se postili.

Koliker bolj smo njih življenje opaževali, toliko bolj smo se prepričali, da so tretjeredno vodilo izpolnjevali, koliker je bilo mogoče pri njih osamljenju in popolnem pomanjkanju duhovnih. Z eno besedo, videli smo pred seboj otroke tistih tretjerednikov, ki so ob enem z očeti prvega reda za sveto vero na križu vmerli.

„Vidite torej — sklenil je častitljivi škof, — na Japonskem je ostalo kerščanstvo po oživljajoči moči tretjega reda. Zato je ohranilo toliko prebivavcev japonskih otokov svojo vero, ker so ostali zvesti otroci svetega Frančiška“.

Ta pripoved zaslužnega častitljivega misijonarja je napravila tolažljiv vtisek na frančiškanska očeta, ki sta že takrat jasno videla, da se tudi na Francoskem bliža preganjanje. „Kedo zna, — je rekel eden od njiju — ali se ne bo po 200 letih, ko bo na Francoskem nehalo preganjanje, ki se zdaj bliža, — tudi tukaj ravno pri otrocih naših tretjerednikov še ohranila katoliška vera?“

Mi Slovenci pa bi mogli dostaviti: „Tudi pri nas upamo da bo duh sv. Frančiška po tretjem redu pomagal rešiti sveto vero pred sovražniki, ptujimi in domačimi, ki jo izpodkopujejo, vedoma ali nevedoma, hoté ali nehote, z besedo in slabimi zgledi.“

P. —n—n.

Sveti rožni venec.

(Dalje.)

Pobožnost sv. rožnega venca je izmej najlepših, najvzvišeniših, najskrivnostniših, najblagoslovljeniših, ki jih cerkev ima. Kaker smo videli, so rožni venec sestavljali apostolji, nadangelj Gabrielj, sveta cerkev, Bog sam; podoben je Davidovi pesmari-ci (psaljteriju), obsega vse skrivnosti naše božje vere, je kaker čudežen venec spleten iz samih duhovnih rož: veselih, žalostnih, častitljivih. Deli sami imajo posvečeno število, so popolni, pomenijo globoke skrivnosti. Tvarna oblika rožnega venca, bodi iz kovine ali kamena ali lesa, tudi ona je molitvi vsa primerna, ker čutnega človeka spominja, kaj molitev obsega. Rožni venec ni prazna molitev z ustnicami, ker je moči pri nji premišljevati najvzvišeniše, najraznoverstniše, najobsežniše predmete in stvari. O tem smo se že prepričali, pa tudi spoznali, da to molitev morejo prezirati ali zaničevati le nizkomiselni ljudje, ki verske reči le poveršno umevajo ali pa nič. Kaj je namen, kateri so nasledki ali vspehi rožnega venca?

Da bo imela naša pobožnost in ljubezen do Marije pametno stalo, moramo poznati njeno veliko čast, njeno vzvišeno službo, pa moramo tudi vedeti, ali nam hoče Bog dati vse po Mariji, ali je dovolj mogočna, dobrotljiva, vsmiljena. Kaj pravijo sveti očetje in cerkveni učeniki?

Previdnost božja je tako naredila, da vse milosti in dobrote odrešenja dobivajmo pa Marijinih rokah, kaker smo po nji dobili odrešenika. Zatorej piše sv. Bernard: „Sveti duh je v Marijo položil obilost vsega dobrega; vedeti moramo namreč, če imamo kaj upanja, kaj milosti, kaj izveličanskega, da vse izvira iz nje. Zato jo moramo častiti iz globočine serca, sè vso ljubeznijo svoje duše, in sè vso pobožnostjo: ker taka je volja onega, ki je hotel, da imejmo vse po Mariji“

Zavoljo tega je previdel Bog Marijo s toliko močjo, da se ji nič vstavljati ne more, kaker govori sv. Gregorij iz Nikomedije: „Ti imaš nepremagljive moči, da množina greha ne bi presegala tvojo neizmerno

dobroto. Tvoji mogočnosti se ničesar ne vstavlja, tvoji moči nič ne nasprotuje, vse pada na tvojo zapoved, vse posluša tvojo vladarsko besedo, vse služi tvoji sili. Oni te je povišal čez vse svoje, ki je bil rojen iz tebe. Tvoje veličastvo je stvarniku kaker njegovo, in kaker sin vesel vslišuje tvoje prošnje, da takorekoč povrača, kar ti je dolžan.

Bog je vedel, da potrebujemo matere, da naj popravi nesrečo, katero nam je prizadela naša prva mati, in zato je Mariji v serce vlil materino ljubezen in vsmiljenje do vseh človeških otrok. Sv. Bernard piše: „Kaj se treseš, človeška kerhkost! in se bojiš bližati se Mariji? Saj nima nič terdega, nič groznega na sebi; vsa mila je, polna ljubezni in milosti, polna krotkosti in vsmiljenja. Zares, gospa, kader te pogledam, ne vidim nič razun usmiljenja; zakaj usmiljenja potrebnim si postala mati božja; verhu tega si rodila vsmiljenje; da vsmiljenje izkazuješ, ti je naloga.“

Kako se pa vsmiljuje vseh ta mati vsmiljenja. To nam povedi taisti sveti učenik: „Marija odpira naročaj svojega usmiljenja vsem, da vsi prejmo njega obilico: vjeti odrešenje, bolni ozdravljenje žalostni tolažbo, grešniki odpuščenje, pravični milost, angelj veselje, Trojica čast, sin božji telo, in nikoger ni, ki bi se mogel odtegniti njenemu dobrodejnemu vplivu“.

Marija more, ona hoče vsem v vsem pomagati, in tudi res pomaga. Zato moli sveta cerkev: „Devica mogočna — devica dobrotljiva — devica verna: prosi za nas!“ Da si izprosimo vsako pomoč od Marije, to je namen in vspeh rožnega venca.

V začetku 13. stoletja je mnogoštevilna in razširjena družba Aljbižanov začela grozen boj zoper kraljevstvo Kristusovo na zemlji. Nesrečniki ti so se dvigali z najgersim bogokletstvom proti vsemu častitljivemu in svetemu. Kar plamteli so od sovraštva soper katoliško cerkev. Kazili in zasukavali so nauke

svete vere. Zaničevali so postave kerščanskega življenja. Onečaščevali so svete skrivnosti. Počenjali so najgrozotniša hudo delstva. Zasramovali so sklepe cerkvenih zborov, in nasprotovali so jim še prederzniše in terdovratniše. Katoličanom so si loma jemali cerkve in premoženje. Preganjali in bili so mašnike. Niso se menili za znanstvene uke, za prijazna svarila. Prečili so prizadeve papežev, ki so zaježiti želeli veliko hudobijo. Razširjali so brezbožna svoja načela s knjigami in spisi očitno, skrivaj pa z najzaverženišimi pomočki hinavstva in laži. Razdevali so mesta, pustošili dežele z ognjem, ter spreminjali vse v razvaline.

Ta reka hudobnosti in pregrehe je katoliške občine preplavljala s toliko silo, da so bile cerkve celo mej katoličani zapuščene, da več niso hodili k službi božji, da več niso posvečevali praznikov, in ne prejemale sv. sakramentov. Sam sveti Bernard je pustil svojo samoto, ter šel, da pomaga braniti sveto vero in zavirati nenravnost. A kjerkoli se je pokazal, povsodi so ga zasramovali, in nič ni opravil.

Leta 1208 se pokaže sv. Dominik. Navdušeno začne boj soper staro kačo v tej novi obliki. Ni se bal ne truda, ne žertvi, ne nevarnosti, ne smerti. Ali silno majhini so bili vspehi tako velikanske delavnosti. Podvoji si pokorila, preлива vroče solze, in s vsem zaupanjem se oberne k Mariji, preslavni kraljici nebeški, naj mu ta mati vsmiljenja in milosti pomaga v njegovih delih za izveličanje duš, naj meči človeška serca s svojo priprošnjo, in naj očiščuje sveto cerkev in grajansko družbo s svojo materino ljubeznijo in skerbjo pogubne ljuljke in vsega plevela.

Nato se prikaže Marija svetniku v svojem veličastvu, ter ga uči moliti rožni venec, in naloži mu, naj ga uči tudi ljudstvo. Dominik je molil zdaj sam rožni venec, pridigal ga po deželah, navduševal vernike, naj se poprijemajo tega branila in pomagala. Sad te Marijine pobožnosti je bil, da je sam Dominik pridobil nad 100.000 duš, ki so bile zapale zmoti in pregrehi, ter jih pripeljal v naročaj svete cerkve in k življenju milosti. — Tako je Marija, zmagovita gospa, tudi takrat glavo sterla peklenski kači.

(Dalje prih.)

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Vitanja, Štaj. 16. grud. 1889.

Hudo sem bila bolna; po vseh ljudih me je tergalo; gerlo je bilo zaperto, da nisem mogla dihati in sem težko govorila. V tej silni stiski obrnila sem se se vsem zaupanjem in gorečo molitvijo k sv. Antonu. Ob enem so opravljali moj mož in otroci devetdnevno v čast Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu; storili smo tudi obljubo da naznanimo to v Cvetju, ako dobrotljivi Bog na priprošnjo teh svetnikov vsliši naše prošnje.

Iz dna hvaležnega serca izpolnjujem s tem svojo obljubo.

A. P. tretjerednica.

Iz Vertojbe 2. prosinca 1890.

Imel sem hudo želodečno bolezen skozi 10 let neprenehoma. Vsa zdravniška pomoč mi ni čisto nič pomagala, dasiravno sem neprenehoma odkazana zdravila rabil, in se deržal le priporočanih jedi, — bolezen je nadaljevala svojo pot vedno hujše, tako da je vsak, kateri me pozna, sodil, da so dnevi mojega življenja šteti. Ali vsegamogočni Bog mi je po priprošnji sv. Antona podelil to veliko milost, — da sem od 20. novembra 89. popolnoma ozdravel. Oni dan sem bil primoran iti po tergovskih opravkih v Benetke in Padovo, dasiravno sem bil zelo slab. — Ko zbavim moje opravke, stopim v Padovi v sv. Antona cerkev, in se priporočim njegovemu vsmiljenju, — in berž sem bil vslišan, tako da ne čutim od tistega trenutka nikakih bolečin več; vsaka jed mi prav pride, in zdravila ne potrebujem več nobenega, — čeravno sem ga rabil pred odhodom, in še celo seboj ga vzel na potovanje, — pa rabiti ga ni bilo treba. — Zato ponavljam svojo priserčno zahvalo Sv. Antonu.

V.

Iz Lokavca.

Preteklega leta 1889 mi je eno živinče čez en zid v en globok prepad padlo, tako da sem mislil, da si je več udov polomilo. V tej nagli sili Boga pokličem na pomoč in svetega Antona in sv. Frančiška in Marijo 7 žalosti, da bi mi sprosili pomoč, da bi mi Bog ohranil to kravico. Tudi sem sklenil, če mi bo ozdravela, to v „Cvetju“ naznaniti, in že tisti dan je sama

vstala in jedla in pila in je ozdravela, za kar bodi Bog zahvaljen in njegovi svetniki.

J. S. tretjerednik.

V i p a v a, 19. svečana.

Podpisana tretjerednica sem opravila devetdnevnicu na čast brezmadežni devici Mariji, sv. Frančišku, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Elizabeti z namenom, da mi izprosijo pri vsmiljenem Bogu ljubo zdravje. To pomoč mi je skerbna Mati božja s svojimi izvoljenimi svetniki in svetnicami tudi v resnici skazala.

Vem in prepričana sem, da sem zadobila ravno tako pomoči in tolažbe v veliki nevarnosti na morji. Zaupno sem klicala k vsem omenjenim priprošnjikom in kmalu je bilo bolje.

Ker sem obljubila zglasiti to vidno dvojno pomoč božjo v „Cvetji“, storim to sedaj. Naposled priporočam v molitev vsem svojim sobratom in sosestram sebe in zlasti pa svojega nestanovitnega moža.

M. S. tretjerednica.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo rajni bratje in sestre 3. reda skupščine g o r i š k e: Marijana (Elizabeta) Kovačič iz Avč, Marija (Neža) Konc iz Brestovice, Marija (Elizabeta) Ternovec iz Gergarja; d r e ž n i š k e: Katarina (Uršula) Kanalec; r o d i š k e: Katarina (Klara) Sluga, Marija (Neža) Cergol; č e r n i š k e: Franciška (Marija) Čermelj; t r e b e l s k e: Ana Starič, Neža Pungerčar, Jožef Terlep, Ana Piškur, Neža Železnik, Neža Perko, Matija Rozman, Meta Selko, Urša Zaman, Marija Kirn, Katarina Velst, Neža Barbo, Reza Pleškovič, Janez Johant; t o m a j s k e: Marija (Magdalena) Černe, stara 85 let. O poslednji nam pišejo dotični v. č. predstojnik: „Dasiravno soproga najpremožnišega posestnika ni poznala nobenega lišpa, krotko je vladala veliko družino v božjem strahu ter ji je bila kaker angelj varih; nanjo se lahko obernejo besede svetega pisma: Krepostno ženo kedo bo našel? itd. Vmerla je 16. prosinca 1890. — Tudi neki mertvouden mož se priporoča v molitev pobožnih bravcev.

